

Γέφυρα τοῦ Γαλατᾶ ἐν Κωνσταντινουπόλει.

ΑΙ ΑΘΗΝΑΙ

ΠΕΡΙΓΡΑΦΟΜΕΝΑΙ ΥΠΟ ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ

Τὸ πρῶτον ἀντικείμενον, ὅπερ εἶδον, ἦτο ἡ Ἀκρόπο-
λις φωτιζομένη ὑπὸ τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου· ὑψοῦτο δὲ
καταντικρὺν πέραν τῆς πεδιάδος καὶ ἐφαίνετο ἐρειδομένη
ἐπὶ τοῦ Ὑμηττοῦ, σχηματίζοντος τὸν ὀρίζοντα τῆς εἰκό-
νος ταύτης. Παρίστα δὲ συγκεχυμένον μίγμα ἐκ κιονο-
κράνων τῶν προφυλαίων, κίωνων τοῦ Παρθενῶνος καὶ
τοῦ ναοῦ τοῦ Ἐρεχθίδεως, ἐπάλλξεις τειχῶν κανονοφόρων,
Γοτθικῶν ἐρειπίων χριστιανικῶν καὶ ὀθωμανικῶν καλυ-
βῶν. Δύο μικροὶ λοφίσκοι ὁ Ἀγχεσμος καὶ τὸ Μουσεῖον
ὑψοῦντο ὁ μὲν πρὸς ἄρκτον, ὁ δὲ πρὸς νότον τῆς Ἀκρο-
πόλεως· μεταξὺ δὲ τούτων ἔκειντο παρὰ τοὺς πρόποδας
αὐτῆς αἱ Ἀθήναι. Αἱ πεπλατυσμένα τῆς πύλεως ταύτης
στέγαι, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ὑψοῦντο *μ ι ν α ρ ε δ ε ς*,
κυπάρισσοι, ἐρείπια, μεμονωμένα σιῆλαι καὶ θόλοι
τ ζ α μ ε ί ω ν ἐστεμμένων φωλεαῖς γερανῶν, παρῆχον
τερπνὸν θέαμα, φωτιζόμενα ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἀνα-
τέλλοντος ἡλίου. Καὶ ἀνεγνώριζε μὲν τις τὰς Ἀθήνας ἐκ
τῶν ἐρειπίων αὐτῶν, ἐνόει ὁμως καὶ ὅτι δὲν κατάρχει
πλέον ἐν αὐταῖς ὁ λαὸς τῆς Ἀθηναῖς.

ΡΟΔΟΥ ΜΟΣΧΟΒΟΛΗΜΑ

Ἐφέτος ἄγρια σ' ἔδειρεν
ἢ βαρυχειμωνιά
Ποῦ σ' ἐπίασε χωρὶς φωτιά
καὶ σ' ἔπυρε χωρὶς νιάτα,
Κι' ὦρα τὴν ὦρα πρόσμενες
νὰ σωριαστῆς βαρειά
Στὴ χιονισμένη στράτα.

Καὶ χθὲς καθὼς σὲ θάρρῳψεν
ὁ ἥλιος τοῦ Μαρτιοῦ,
Καὶ τράβηξες νὰ ξαναβοῆς
τ' ἀρχαῖα μονοπάτια,
Στὸ πρῶτο μοσκοδόλημα
ἐνὸς ρόδου μακρινοῦ
Σοῦ δάκρυσαν τὰ μάτια.

Κωστῆς Παλαυᾶς

Αἱ Ἀθήναι ὑψοῦντο ἐν μέσῳ πεδιάδος, ὀριζομένης
ὑπὸ σειρᾶς λόφων καὶ ἀποληγούσης εἰς τὴν θάλασσαν.
Ἀπὸ τῆς θέσεως, ἀφ' ἧς ἐθεώρουν τὴν κοιλάδα ταύτην,
ἐφαίνετο διηρημένη εἰς τρεῖς οἰονεὶ ζώνας, ἐκτεινομένας
παρὰλλήλως ἀπὸ ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν. Ἡ πρῶτη
τούτων, ἡ ἐγγυτέρα, ἦτο ἀκαλλιέργητος καὶ κεκαλυμμένη
ὑπὸ ἐρεικῶν, ἡ δευτέρα περιεῖχε ἀγροὺς ὠρῳομένους καὶ
νεωστὶ θερισθέντας, ἡ δὲ τρίτη μακρὸν δάσος ἐλαιῶν,
ἐκτεινόμενον κυκλωτερώς πῶς ἀπὸ τῶν δὐχθῶν τοῦ Ἰλισ-
σοῦ μέχρι τοῦ Ἀγχεσμου καὶ τοῦ Φαληρικοῦ. Ὁ Κη-
φισὸς διαβρέχει τὸ δάσος τοῦτο, ὅπερ ὡς ἐκ τῆς ἀρ-
χαιότητος φαίνεται ἔχων τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ ἐκ τῆς ἐλαίας,
ἦτις κατὰ διαταγὴν τῆς Ἀθηναῖς ἀνεβλάστησε ἐκ τῆς γῆς·
ὁ δὲ ἀνυδρὸς Ἰλισσὸς κεῖται πρὸς τὴν ἄλλην τῶν Ἀθη-
νῶν ἄκραν, μεταξὺ τοῦ Ὑμηττοῦ καὶ τῆς πόλεως. Ἡ
πεδιάς αὕτη δὲν εἶνε ἐντελῶς ὀμαλή, ἀλλὰ μικρὰ σειρὰ
λόφων, διακλαδιζομένων ἐκ τοῦ Ὑμηττοῦ σχηματίζει
διάφορα ὑψώματα, ἅτινα οἱ Ἀθηναῖοι ἐκόσμησαν ἀλλη-
δοδιαδόχως διὰ μνημείων.

Πάντα ταῦτα δὲν ἠδυνάμην τότε ἀκοῦντως νὰ θαν-
μάσω, κατεχόμενος ὑπὸ ζωηροτάτης συγκινήσεως· διότι
καθ' ὅσον προῦχώρουν εἰς Ἀθήνας ἡσθανόμην ἀγαλλια-
σίν τινα, ἀφαιροῦσαν τὴν δύναμιν τοῦ σκέπτεσθαι. Ἀλλὰ
τὰ τὴν καρδίαν μου διαταράσσοντα αἰσθήματα ἦσαν

πολλῶν διάφορα ἐκείνων, ἀπερ με κατέλαβον, ὅτε εἶδον τὰ ἐρείπια τῆς Λακεδαιμόνος· καθότι ἡ Σπάρτη καὶ αἱ Ἀθῆναι διετήρησαν καὶ ἐν τοῖς ἐρείπιοις τὸν διάφορον αὐτῶν χαρακτήρα, καὶ τὰ μὲν εἰσι πένθημα, σοβαρὰ καὶ ἠρημωμένα, τὰ δὲ χαριέστατα, φαιδρὰ καὶ κατοικημένα. Θεωρῶν τις τὴν πατρίδα τοῦ Λυκούργου κατέχεται ὑπὸ λογισμῶν ἀρρενωπῶν, ἐμβροιδῶν καὶ σπουδαίων, ἡ δὲ ψυχὴ αὐτοῦ ἐνισχύεται καὶ ἀνυψοῦται, ἐνῶ ἐμπρὸς τῆς πατρίδος τοῦ Σόλωνος καταγοητεύεται ὑπὸ τῶν θεληγῶν τῆς εὐφροσύνης καὶ συλλαμβάνει τὴν ἰδέαν τοῦ ἀνθρώπου, θεωρουμένου ὡς νοήμονος καὶ ἀθανάτου ὄντος. Καὶ αὐτὰ δὲ τὰ ὑψηλὰ αἰσθημάτων τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως εἰσι περιβεβλημένα ἐν Ἀθήναις χάριν τινά, ἧς ἀμιοροῦσιν ἐν Σπάρτῃ. Ὁ πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τὴν ἐλευθερίαν ἔρωσ ὑπῆρχε παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις οὐχὶ ἐνστικτῶς τυφλόν, ἀλλ' αἰσθημα ἐσκεμμένον καὶ θεμελιούμενον ἐπὶ τῆς φιλοκαλίας ἐν πᾶσι, δι' ἧς ἡ φύσις ἐπροίκισεν αὐτοσε τόσῳ πλουσιοπαρόχως. Μεταβαίνων τέλος ἀπὸ τῶν ἐρειπίων τῆς Σπάρτης εἰς τὰ τῶν Ἀθηναίων ἠσθάνθη ὅτι ἐπεθύμουν μὲν ν' ἀποθάνω μετὰ τοῦ Λεωνίδα, ἀλλὰ καὶ νὰ ζήσω μετὰ τοῦ Περικλέους.

Ἐβαδίζομεν λοιπὸν πρὸς τὴν μικρὰν ταύτην πόλιν, ἧτις μόλις ἔχουσα δεκαπέντε ἢ εἴκοσι λευγῶν ἔκτασιν, πληθυσμὸν δὲ ὅσον ἐν τῶν ἐν Παρισίοις προαστείων, ἀνισταδιμίζει ἐν τῇ οἰκουμένη τὴν δόξαν τῆς ὁμοαἰκῆς αὐτοκρατορίας. Θεωρῶν ἀτενῶς τὰ ἐρείπια αὐτῆς ἀνεμνησκόμεν τῶν στίχων τοῦ Λουκρητίου.

Primaie frugiferos faetus mortalibus aegris
Dididerunt quondam preclaro nomine Athenae,
Et recreaverunt vitam, legesque rogarunt
Et primaie dederunt solatia dulcia vitae.

Οὐδὲν ἄλλο κατ' ἐμὲ περιποιεῖ τοῖς Ἑλλῆσι τοσαύτην δόξαν, ὅσην οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ Κικέρωνος. «Ἐνθυμοῦ, Κοῖντε, ὅτι ἄρχεις Ἑλλήνων, πᾶσι μὲν τοῖς ἐθνεῶσιν ἡμερὰ καὶ φιλόδηρα ἦθη μεταδόντων, πάσας δὲ παρ' ἑσὺ τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας εἰσαγαρόντων.» Ἐὰν ἀναλογισθῇ τις ὁποῖα ἐπὶ Καίσαρος καὶ Πομπηίου ὑπῆρχεν ἡ Ῥώμη, ὁποῖος δὲ καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ Κικέρων, λαμπρὸν τῷ ὄντι εὐρήσει ἐν τοῖς ὀλίγοις τούτοις ἐγκώμιον.

(Μετάφρασις)

Ἑμμ. Ῥοῦδης

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ

Φωκυλίδης ὁ Μιλήσιος ἐν τοῖς περιωθεῖσιν ἡμῶν ὀλίγοις γνησίοις αὐτοῦ ἀποσπάσμασι φαίνεται ὑπὸ τῆς δυσφορίας ἐπὶ τῇ ἠθικῇ τῶν συγχρόνων αὐτῷ διαφθορᾷ κατεχόμενος. Οὕτω δὲ σφόδρα πεπεισμένος εἶνε, ὅτι ἐν τῇ καθ' αὐτὸν κοινωνίᾳ κακῶς τὸν βίον θὰ διέλθῃ ὁ τὴν ἀρετὴν ἀσκῶν, ὥστε συμβουλεύει τὴν φοβερωτάτην μὲν καὶ ὀλεθριωτάτην ἠθικῶς συμβουλήν, χρησιμωτάτην δ' ὅμως τῷ ἐν ἠθικῶς διεφθαρμένῃ κοινωνίᾳ ζῶντι. «Πρῶ-

τον», λέγει, «ζῆτει νὰ ἀσφαλίσῃς τὰ πρὸς τὸν βίον, ὅταν δ' ὁ βίος ἀσφαλῆς ἦ, τότε ζῆτει τὴν ἀρετὴν». Πολλὰς ἀνάγκη ἀπάτας νὰ ὑποστῇ ὁ ζητῶν νὰ εἶνε ἀνὴρ ἀγαθός. Ἀλλ' οὐδὲν ἤττον συνίστησιν ὁ Φωκυλίδης τὴν δικαιοσύνην· διότι ἐν τῇ δικαιοσύνῃ περιλαμβάνεται πᾶσα συλλήβδην ἀρετὴ καὶ συμβουλεύει, ἵνα ἐκ παιδῶν ἑναστος διδάσκηται τὰ καλὰ ἔργα. Καθαίρει τὴν ὄφρυν τῶν μηδεμίαν μὲν ἀρετὴν ἐχόντων, γαυριῶντων δ' ἐπ' εὐγενεῖ καταγωγῇ, λέγων ὅτι εἰς οὐδὲν ἡ εὐγένεια, ἐνθ' οὗτ' ἐν λόγοις, οὔτε ἐν βουλήν χάρις ὑπάρχει. Διδάσκει ὅτι τῶν πόλεων ἡ ἀξία δὲν συμμετρεῖται τῷ πλήθει καὶ τῷ πλούτῳ αὐτῶν· διότι πόλις μικρὰ ἐπὶ σκοπέλου κατοικημένη ἀλλὰ κοσμίως κυβερνωμένη εἶνε κρείττων τῆς Νίνου, ἀφραίνουσης. Ἐκ τῶν τάξεων τῶν πολιτῶν προτιμᾷ τὴν μέσην ὡς ἀρίστην.

Θεόγνις ὁ Μεγαρεὺς θρηνεῖ ὅτι ὑπερπλεόνασεν ἡ ἀπιστία, ἡ ἀσέβεια, ἡ ἀδικία.

«**Παῦροι πιστὸν ἔχουσι νόον**», λέγει. Μὴ ἀνακοινοῦ, παραινεῖ, τὰς σὰς πράξεις μηδ' αὐτοῖς τοῖς φίλοις, ἵνα μήποτ' ἀνήκουστον λάβῃς ἀνίαν. Ὅρκοι οὐκέτι πιστοὶ ἐν ἀνθρώποις, οὐδὲ θεοὺς οὐδεὶς σέβεται τοὺς ἀθανάτους. Τὸ γένος τῶν εὐσεβῶν ἐξηφανίσθη. Ἡ μὲν αἰδῶς ἐξέλιπεν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἐπὶ δὲ τῆς γῆς περιφέρεται νῦν ἡ ἀναίδεια. Οὔτε δικαιοσύνην πλέον γινώσκουσιν οἱ ἀνθρώποι οὔτ' εὐνομίαν. Τὸ πλῆθος μίαν μόνην ἀρετὴν γινώσκει, τὸ πλουτεῖν, τῶν δ' ἄλλων οὐδένα λόγον ποιεῖται, οὐδ' ἂν ἔχῃς τὴν τοῦ Ραδαμάνθους σωφροσύνην ἢ τοῦ Σισιφου τὰς γνώσεις ἢ τὴν εὐγλωττίαν τοῦ Νέστορος ἢ ἂν ὑπάρχῃς τοὺς πόδας ὠκύτερος τῶν Ἀρπυιῶν καὶ τῶν Βορέου παιδῶν. Συμβουλεύει νὰ φυλάσσεται ἕκαστος αἰεὶ τοὺς σχολιοὺς λόγους τῶν ἀδίκων ἀνδρῶν, οἱ τοὺς ἀθανάτους θεοὺς οὐδόλως πρὸ ὀφθαλμῶν λαμβάνοντες ἔχουσιν αἰεὶ τὴν διάνοικιν ἐστραμμένην πρὸς τὰ ξένα κτήματα μεταχειριζόμενοι ἐπὶ κακοῖς ἔργοις καλοὺς καὶ σεμνοὺς λόγους. Ἐγκατέλιπε τὸν κόσμον, ἀναφωνεῖ, πᾶσ' ἀρετῇ, ἵνα παλεῖσθῃ δὲ τοῖς ἀνθρώποις ἡ ἐλπίς μόνη.

Καὶ τὸ θεῖον αὐτὸ εἶνε ἄδικον, λέγει· διότι πολλοῖς ἀχρήστοις ἀνδράσι δίδωσιν ὄλθον καὶ ἐν τῇ αὐτῇ μοίρᾳ ἔχει τὸν τε δίκαιον καὶ τὸν ἀλιτρὸν, τὸν τε σώφρονα καὶ τὸν ὑβριστήν. Ὁ ἄνθρωπος οὔτε τοῦ κέρδους αὐτὸς εἶνε αἴτιος οὔτε τῆς βλάβης, ἀμφοτέρων δὲ τούτων δοτῆρες οἱ θεοί. Οὐδεὶς ἀνθρώπων ἐργάζεται γινώσκων περὶ τῆς ἐκβάσεως τοῦ ἔργου αὐτοῦ· πολλάκις ὑπολαμβάνει ὅτι θὰ πράξῃ καλὸν καὶ πράττει κακόν. Οἱ ἄνθρωποι ματαίως δόξας ἔχουσι εἰδότες οὐδὲν, πάντα δὲ τελοῦσιν οἱ θεοὶ κατὰ τὴν ἰδίαν βούλησιν. Πολλοὶ καὶ περ ἀσύνητοι χρωῦνται δ' ὅμως δαίμονι ἀγαθῷ καὶ τὸ κακὸν γίνεται αὐτοῖς ἀγαθόν, ἄλλοι δὲ πάλιν φρόνιμοι ὄντες ἀλλὰ κακῷ δαίμονι χρωόμενοι δὲν εὐδοκίμοισιν ἐν τοῖς ἔργοις αὐτῶν.

Ἄλλ' ἄλλῳ κακὸν ἐστὶ, τὸ δ' ἀτρεκέες ὀδύεις οὐδεὶς ἀνθρώπων ὀπόσους ἠέλιος καθορᾷ.

Διὸ τῷ ἀνθρώπῳ ἀρίστον μὲν πάντων εἶνε νὰ μὴ γεννηθῇ, μηδὲ νὰ ἴδῃ, τὰς αὐγὰς τοῦ ἡλίου, γεννηθεὶς δὲ νὰ ἀποθάνῃ ὅτι τάχιστα.

Πρὸς τὴν ἠθικὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἀνάπτουζιν παράλληλος καὶ ἐν στενῇ πρὸς αὐτὴν συναφείᾳ ἔβαινε καὶ ὁ καθαρμὸς τῶν θρησκευτικῶν αὐτοῦ δοξασιῶν. Καὶ ἐκ τῆς βραχείας ταύτης ἐκθέσεως ἀρκούντως φαίνεται πόσον αἱ θρησκευτικαὶ δόξαι σὺν τῷ χρόνῳ ἠθικώτεροι καθίσταντο. Ὁ ἐν τῇ ἠθικῇ καθαρωτέρας κτώμενος δόξας Ἑλλῆν θελεῖ νὰ βλέπῃ καὶ ἐν τοῖς θεοῖς αὐτοῦ τὰ ἰδεώδη τοῦ ἠθικοῦ βίου. Ὁ θεὸς πρῶσταται ὑπὸ τοῦ **Ἀρχιλόχου** ὡς τοῦ φυσικοῦ καὶ ἠθικοῦ κόσμου κυβερνήτης, ὡς ἐπισκοπῶν οὐ μόνον τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων τὰ τε ἀγαθὰ καὶ τὰ κακὰ, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν θηρίων (ὡς ἀλλαχοῦ εἶπομεν). Ὁ **Τέροπανδρος** (περὶ τὸ 680) ψάλλει: «**Ζεὺς πάντων ἀρχά, πάντων ἀγῆτωρ**», **Συμωνίδης** δ' ὁ **Ἀμοργῖνος** ἀναφωνεῖ:

«ὦ παῖ, τέλος μὲν Ζεὺς ἔχει βαρύκτυπος
πάντων ὅσ' ἐστὶ, καὶ τίθησ' ὄπη θέλη·
νόος δ' οὐκ ἐπ' ἀνθρώποισιν· ἀλλ' ἐφήμεροι,
ἢ δὴ βότ' αἰεὶ ζῶμεν, οὐδὲν εἰδότες,
ὅπως ἕκαστον ἐκτελευτήσῃ θεός.»

Ὁ δὲ **Σόλων** ἐξυμνεῖ τὸν θεὸν οὐχὶ τοσοῦτον ὡς πλάστην καὶ δημιουργὸν τῆς φυσικῆς ὑπάρξεως, ὅσον ὡς ἠθικὸν τοῦ κόσμου κυβερνήτην. Ὁ νοῦς, λέγει, τῶν ἀθανάτων εἶνε τοῖς θνητοῖς ὄλως ἀφανής. Τὸ νοῆσαι τὸ ἀφανές μέτρον τῆς θείας φρονήσεως, «ἡ μόνη πάντων πείρατα ἔχει», χαλεπώτατον ὑπάρχει. Ὁ Ζεὺς ἐφορᾷ πάντων τὸ τέλος καὶ οὐδεὶς τῶν καθόβουλον ψυχῆν ἐχόντων ληθάνει αὐτόν, δὲν ὀργίζεται δ' ὅμως καθάπερ θνητὸς ἀνὴρ ἐφ' ἐκάστῳ, οὐδὲ σπεύδει μετ' ἀνησυχίας νὰ τιμωρήσῃ τὸν ἀμαρτάνοντα, ἀλλὰ μακροθυμεῖ· ὅταν δὲ ἡ ὕβρις συσσωρευθῇ, ἐπέρχεται τιμωρὸς ἐξαίφνης ὡς ἡ τὰ νέφη τοῦ οὐρανοῦ διασκεδάζουσα καὶ τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης ἀνακυκῶσα θύελλα. Τιμωροῦνται δὲ ὁ μὲν εὐθύς, ὁ δὲ ὕστερον· ἐὰν δὲ προσκαίρως ἐκφυγῶσιν αὐτοῖ τοῦ κακοῦ οἱ δράσται τὴν τιμωρίαν, ἀποτίνουσιν αὐτὴν ἦτοι οἱ παῖδες ἢ τὸ ἐπερχόμενον γένος αὐτῶν.

Μαργ. Εὐαγγελίδης

Καθηγ. ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ.

ΟΦΕΙΛΕΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥ

Μετὰ 14 μηνῶν ὑπηρεσίαν ὑπὸ τὰ ὄπλα, κατὰ τὴν ἐπιστράτευσιν τοῦ 1880, ἀπεκόμισα ἐκ τοῦ στρατοῦ 1) φύλλον ἀρίστου ἀδείας βεβαίου ὅτι ἔλαβον τὸν βαθμὸν τοῦ λοχίου καὶ εἰδείξα διαγωγὴν ἀρίστην, καὶ 2) μίαν χλαῖναν, ἠγουν μανδύαν, ἀρίστου πλέον χρώματος καὶ κάπου διατηροῦσαν ὀλίγον χνουδὶ· διότι.... ἦτο γαλλικῆς κατασκευῆς.

Ἡ δευτέρα ἐπιστράτευσις τοῦ 1883 μ' ἐπανεφέρειν εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ, ἀλλὰ μόνον διὰ δύο μῆνας.

Καὶ τότε μοῦ ἐδόθη νέον φύλλον ἀρίστου ἀδείας, μαρτυροῦν τὴν ἀρίστην διαγωγὴν μου· ἀλλὰ... μ' ἀπεξέδυσαν ἀπὸ πᾶν εἶδος ἱματισμοῦ τοῦ δημοσίου καὶ, ἂν δὲν εἶχον ἰδικὴν μου περισκελίδα καὶ σκελεὴν καὶ χιτῶνα θὰ ἐπέστρεφα εἰς τὴν ἐστίαν μου ὡς ὁ Ἀδάμ, ὅταν ἐδιώχθη ἀπὸ τὸν Παράδεισον.

Παρῆλθον ὀκτὼ ἔτη, ὅτε μίαν ὥραίαν πρωίαν τοῦ Μαρτίου ἐμφανίζονται εἰς τὸ γραφεῖόν μου δύο χωροφύλακες.

Ἀμφότεροι σοβαροί, ὡσεὶ ἐξετέλουν σπουδαίαν ὑπηρεσίαν.

Ὁ ἕνας ἐκράτει χαρτίον κυανοῦ χρώματος.

— Τί ἀγαπᾶτε; ἐρωτῶ.

— Εἰσθε ὀφειλέτης τοῦ Δημοσίου, λέγει ὁ ἕνας.

— Καὶ μάλιστα ἐντληματίας, προσθέτει ὁ ἄλλος, δεικνύων τὸ κυανοῦν χαρτίον.

— Ἐγώ !!

— Μάλιστα !!!

— Καὶ διὰ... τί ποσόν;

— Διὰ δραχμὰς 13,67 ο]ο.

Ἀνέπνευσα.

— Ἡμπορῶ νὰ μάθω διατί;

— Ἀπὸ ἀντίτιμον στρατιωτικοῦ ἱματισμοῦ, ἀπαντᾷ ὁ ἕνας.

— Μὲ ἐνταλμα προσωποκρατήσεως προσθέτει ὁ ἄλλος.

Δὲν εἶπα λέξιν.

Τὸ κυανοῦν χαρτίον δὲν ἐδέχετο ἀντιρρήσεις.

Ἐπλήρωσα ἀμέσως τὰς δραχμ. 13,67 ο]ο.

Ἐκτοτε ὅμως ἔπαυσα ν' ἀναφέρω τὰς πρὸς τὴν πατρίδα ὑπηρεσίας μου, διότι, ἂν μοῦ ἔδωσαν πιστοποιητικὰ καλῆς διαγωγῆς, δὲν ἠδυνάμην ποτὲ νὰ φραντασθῶ, ὅτι διὰ τὸ φάσμα ἐνὸς μανδύου, τὸ ὁποῖον μοῦ ἄφησε τὸ Δημοσίον, θὰ ἐγενόμην ὀφειλέτης αὐτοῦ καὶ μάλιστα... ἐνταλματίας, ὡς ἠρέσκετο νὰ ἐπαναλαμβάνῃ ὁ ἕτερός τῶν χωροφυλάκων.

Μ. Α. Ζώρας

ΞΕΦΑΝΤΩΜΑΤΑ

ΑΠΟ ΤΗ ΝΕΩΤΕΡΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΜΑΣ

Ἀπὸ τῆ γῆ διὰ δ ἄ κ ρ υ α ρευστὰ μαργαριτάρια

Ἀ ν ἑ β ἡ κ α ν κέστόλισαν τοῦ Πλάστη τὰ πο ο δ ἄ ρ ι α

I. Πολέμης

Δὲν μοῦ ἔτυχε ποτὲ νὰ παρατηρήσω εἰς εἰκόνα τοῦ Ὑψίστου, ἂν οὗτος περυστάνεται μὲ γυμνὰ ποδάρια. Εἶδα ὅμως νὰ φαίνωνται τὰ ποδάρια του σ' ἕνα ποιημχτάκι γραμμένο ἀπὸ τὸν κ. Πολέμη μέσα στὸ τελευταῖο του βιβλίον «**Ἀλάβαστρα**».

Καὶ φαίνεται πῶς ἔτσι ξυπόλυτο τὸ Θεό, σὰν νὰ τὸν ἐλυπήθη ὁ ποιητής, ἠθέλησε, ὅχι νὰ τὸν παπουτσώσει,

ὅπως θὰ ἔκαμε κάθε ἄλλος θνητός, ἀλλὰ σὰν ποιητῆς ὁ κ. Πολέμης ἐσκέφθη νὰ στολίση ὅσο μποροῦσε καλλιτέρα τῆ γύμνια τῶν ποδαριῶν τοῦ Πλάστη.

Τώρα θὰ νομίσετε πῶς ὁ κ. Πολέμης ἔκλαψε μπροστά στὸν Ὑψιστο ἢ κανένας ἄλλος καὶ τὰ δάκρυα ἔτσι ἐπέσαν καὶ στόλισαν τοῦ Πλάστη τὰ ποδάρια.

Ὅχι τίποτε ἀπ' αὐτὰ !

Τὰ δυὸ αὐτὰ δάκρυα ἔκαμαν ὄχι ὑπερωκεάνειο ταξιδι, ἀλλ' ἄφταστο κι' ἀτέλειωτο ἐπῆραν δρόμο γιὰ νὰ φθάσουν τοῦ Πλάστη τὰ ποδάρια. Μία μέρα, καλὸς καιρὸς ἦταν, ξεκίνησαν ἀπὸ τὴ γῆ ἐπῆραν τὸν ἀνήφορο καὶ τὰβαλαν γιὰ τὰ οὐράνια. Τὸ λοιπὸν ἀνέβαιναν, ἀνέβαιναν, σὰν μπαλόνια νὰ ποῦμε κ' ἔτσι ἀρμενίζοντας στὸν γαλανὸν αἰθέρα ἐπήγαν κι' ἀρράξανε (ποῖος ξέρει τότε θὰ εἶχαν εὐρὴ τὸ τιμόνι τοῦ ἀεροστάτου) καὶ τέλος πάντων ἐστόλισαν τοῦ Πλάστη τὰ ποδάρια.

Ποῖος εἶδε θηλυκὸν παπᾶν καὶ διάκονο γαστρομένο ;
λέει ὁ δημοτικὸς στίχος, καλλίτερα ἦταν ὅμως νὰ λέγ.

Ποῖος εἶδε μὲ φτεροῦ παπᾶ τοῦ ψήλου νὰ πηγαίνει ;
Γιατί δὲν εἶναι μόνο τὰ δάκρυα τοῦ κ. Πολέμη π' ἀνεβαίνουν στὸν οὐρανό, οὔτε κάνουν φτεροῦ τὰ πορτοφόλια μας σὰν μᾶς τὰ σουφρόνουν, ἀλλὰ παπᾶς ὀλάκερος μὲ ἄλλα μαζῆ πράγματα βγάνει ὀργῶν τὸ φτεροῦ κ' ἀνεβαίνει στὸν οὐρανὸ καθὼς θὰ δῆτε σὲ μερικοὺς στίχους τοῦ κ. Χρηστοβασίλη, ποῦ ἐφιλοδόχησε νὰ διορθώσῃ καὶ συμπληρώσῃ τὰ δημοτικὰ μας τραγούδια, γιατί δὲν τοῦ ἄρσαν ὅπως ἦταν καὶ λέει :

Καὶ τὴ στιγμή ποῦ ὁ βασιλεὺς ἀπὸ τὴ θύρα βγήκε
ἕνας πανέμορφος παπᾶς, ἔστα χέρια του κρατῶντας
τὴν κοινωνιά καὶ τὸ σταυρὸ καὶ τὸ ἱερὸ βᾶγγέλιο.
ἔβγαλε μὴν ὄργυιὰ φτεροῦ καὶ σὰν αἰτὸς ὑψώθη
καὶ πέταξε ἔτσι τοὺς οὐρανοὺς ἀπὸ ἴνα παραθύρι,
γιὰ νὰ μὴν πέσουν ἔτσι Τουρκῆς ἐντίχιστα τὰ χέρια.

Δὲν ξέρω γιατί αὐτὸ τὸ πάθημα τοῦ κ. Χρηστοβασίλη μου θυμίζει τὸ παιδικὸ παιχνίδι ποῦ ἀρχινᾷε τοίμπι τοίμπι τὸν ἀετὸν κλπ. καὶ ὕστερα λέει :

Πετάει πετάει τὸ λελέκι.

Ὅλοι σηκώνουν, τὸ δάχτυλο, γιὰ νὰ δείξουν πῶς πετάει. Ὑστερα ἢ μάννα λέει :

Πετάει πετάει τὸ γελέκι.

Ἐκεῖνος ποῦ σηκῶσῃ τὸ χέρι του τὴν πηλαίνει. Στὴν πλάτη του παίζουσι τότε οἱ ἄλλοι

Ἀπάνω χέρι, κάτω χέρι, τίπος εἶνε τ' ἀπάνου--ἀπάνου
Τὸ ἀστεῖο αὐτὸ παιχνίδι ἐπαίξεν ὁ σύλλογος « Ἑλληνισμός » μὲ τὴν ἐκδοσὴ καὶ διόρθωσιν τῶν δημοτικῶν τραγουδιῶν καὶ ὁ κ. Χρηστοβασίλης τὴν ἔπαθε γιὰ καλὰ, γιὰ νὰ μὴν ποῦμε πῶς τὰ ἐθνικὰ μας τραγούδια γίνηκαν ἀπεθνηκὰ.

Μὰ θὰ μοῦ πῆτε ὡχ ἀδερφέ καὶ σύ, δὲν μπορεῖ ὁ ποιητῆς νὰ κάμῃ μιὰ μεταφορά, δὲν ἀναγνωρίζεις τὴν ποιητικὴν ἄδειαν. Μάλιστα ὁ ποιητῆς λαβαίνει καὶ ἔχει ἄδειαν ἀπεριόριστη καὶ λέει ὅ,τι θέλει, μὰ νὰ ξέρῃ νὰ

τὰ λέει, ὅταν εἶναι τεχνίτης καὶ ὄχι μπαλωματῆς. Τὰ χαμνὸ τάρνι πλατειᾶν οὐρὰ δὲν ἔχει μ' ἂν τύχη νάχη, χωρὶς ἄλλο θάνατι ἀπὸ ἀρρώστια ἢ ἀπὸ πρῆξιμο καὶ τίποτε ἄλλο.

Ἀπὸ τοὺς νέους μας μερικοὶ ἄς μὴ λέω ὀνόματα, ἀφοῦ εἶναι τόσο ἀκόμα νέοι, μᾶς παρουσιάζουν κάτι στίχους, τοίχους ἄς τοὺς ποῦμε καλλίτερα, ποῦ σὲ γτυποῦν μ' αὐτοὺς κατακέφαλα ποῦ ἀνάμεσα τοὺς ὅμως ἔχουν καὶ κάτι ὡμορφίεσ καὶ χάρες ποῦ σὲ παρηγοροῦνε τὸ ὑλικό τους αὐτὸ ἴσως σὲ ἄλλα χέρια δύνατὰ νὰ θγῆ ἕνα ἀριστοῦργημα μ' αὐτοὶ τὸρα ἐφαρμόζουν ἀπλούστατα τὸ δημοτικὸ δίστιχο μὲ τὴν τέχνη τους :

Νὰ σὲ κάψω Γιάννη

Νὰ σ' ἀλείψω λάδι

Ὅπως πάλι μερικοὶ μεγάλοι μας, ὅπως τοὺς λένε, ἐνῶ γράφουν ποιήματα μὲ κάποια χάρη ἴσα μ' ἕνα σημειο ποῦ σ' ἐνθουσιάζουν καὶ σ' εὐχαριστοῦν ἐξαφνα—ἐξαφνα τὰ κάνουν θάλασσα, πρᾶγμα ποῦ δείχνει μιὰ ἀνικανότητα ποῦ σὲ κάνει ν' ἀμφιβάλλῃ καὶ νὰ τοὺς ἀρνηθῆς καὶ στοιχειώδη καλλαισθησία. Σᾶς φέρνω ἕνα παράδειγμα ἀπὸ τοὺς στίχους τοῦ κ. Δροσίνη γιατί σ' αὐτὸν ἔχω ἀδυναμία.

Ἄν πεινᾶς δὲ θὰ σ' ἀφήσω
Νηστική, καστανομάτα,
Σὰν πουλί θὰ σὲ ταισῶ
Μαῦρα μοῦρα ἀπὸ τὰ βᾶτα.
Κι' ἂν τυχὸν πάλι διψᾷς
Κι' ἔχεις στόμα φλογερό,
Θὰ σοῦ φέρω νὰ χορτάσῃς,
Στὶς παλάμες μου νερό.

Κι' ἂν κυστάξῃς, θὰ σοῦ στρώσω
Στρώμα μαλακὸ στὴ φτέρη.
Κι' ἄμα κοιμηθῆς θ' ἀπλώσω
Στὸ κεφάλι σου τὸ χέρι
Τῆς ἀγάπης τὸ στεφάνι
Νὰ σοῦ βάλω, ὑπναροῦ,
Ποῦ Νεράιδες τῶχουν κἀνη
Ἀπὸ τ' ἀνθη τοῦ νεροῦ.

Καὶ ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτὰ καὶ ἄλλα περισσότερα ποῦ παραλείψαμε ἀπὸ τὸ ποίημα, σᾶς παρουσιάζει τὸ ὡς αἰθέριο καὶ ἐρωτικὸ τοῦτο πλᾶσμα τοῦ ὁ κ. Δροσίνης, μιὰν ὑπναροῦ, δηλαδὴ μιὰ ἀνάξια καὶ ν' ἀκούσῃ στίχους ποῦ ὄχι μόνο στεφάνι ἀλλὰ πυροφάνι θὰ τῆς ἐταίργιαζε γιὰ νὰ ξυπνᾷ.

Χρ. Βαρολέντης

Η ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Αἱ διάφοροι μελέται, αἱ διάφοροι ψυχολογικαὶ παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπινου χαρακτήρος, πολλὰς ιδιότητας τοῦ ἀνθρώπου κατέστησαν πλέον γνωστάς. Σήμερον γνωρίζομεν διὰ τῶν διαφορῶν αὐτῶν παρατηρήσεων ποῖα εἶνε τὰ μέσα, τὰ ὁποῖα δύναται νὰ βελτιώσῃ μιαν φύσιν ἄνθρωπον, καὶ ποῖα ἀφορμαὶ δύναται νὰ καταστρέψῃ ἀκόμη καὶ ἕνα καλὸν ἐκ φύσεως χαρακτήρα.

Μία κακὴ, ὀλεθρία ἐπίδρασις ἐπὶ τῆς παιδικῆς ψυχῆς εἶνε βεβαίως καὶ ἡ πλυτέλεια. Ἰδιὰ ἡ πολυτέλεια ἐπὶ τῆς ψυχῆς τῆς δωδεκαετίδος ἢ δεκατετραετίδος παιδίσκης, δύναται νὰ ἐξῆ σοβαρωτάτας συνεπειάς. Ἡ κόρη δεῖται πολὺ περισσότερῶς προσοχῆς ἢ τὸ παιδίον, διότι, κατὰ τὸν Ἰούλιον Σίμωνα, «ὁ ἀνατρέφων καλῶς ἄρρεν παιδίον ἐτοιμάζει εἰς τὴν κοινωνίαν χρηστὸν ἄνδρα, ὁ ἀνατρέφων ὅμως καλῶς μιαν κόρην ὀλόκληρον ἀγαθὴν οἰογένειαν».

Διάφοροι παιδαγωγοὶ παρατήρησαν πολλάκις πόσον ἐπιδορᾷ ἐπὶ τοῦ χαρακτήρος, τῆς κόρης ἰδιὰ τὸ ἐνδυμα. Καὶ ἂν ὅμως αὐτοὶ δὲν εἶχον παρατήρησει, θὰ ἠδύνατο ἕκαστος ἐξ ἡμῶν, κρίνων ἐξ ἑαυτοῦ, νὰ περιγράψῃ ἂν ἠθελεν εἰλικρινῶς, πόσον καὶ ποσάκις τὸ ἐνδυμὰ του ἐπῆρξεν ἀφορμὴ, νὰ τὸν καταστήσῃ ἄλλοτε μὲν ὑπερήφανον, ἄλλοτε ταπεινὸν καὶ ἄλλοτε ἄλλως. Ἐὰν λοιπὸν εἰς τὸν ὄριμον ἄνθρωπον τὸ ἐνδυμα δύναται νὰ ἐξῆ τοιαύτας ἐπιδοράσεις φαντασθῆτε ποῖων συναισθημάτων γίνεται δημιουργὸς εἰς τὴν ἄπειρον, τὴν ἀνίδεον, τὴν μικρὰν κορασίδα !

Ὅλα αὐτὰ τὰ χαράσσω ἐξ ἀφορμῆς, ὅλων ἐκείνων τῶν κορασίδων, αἱ ὁποῖα τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν εἰς τὴν δεικροστοιχίαν ἐθεάθησαν ὑπερήφανοι φέρουσαι ὀλόκληρον ἐκ βελούδου ἐνδυμασίαν. Βεβαίως θὰ τὰς ἐνέδυσαν χεῖρες μητρικαί, βεβαίως θὰ τὰς παρηκολούθησαν χαρωπὰ μητρικὰ βλέμματα, βεβαίως θὰ ὑπερηφανεύθη ἢ μητρικὴ στοργή, καὶ θὰ ἀνηλλάγησαν εὐφρόσυνα μειδιήματα, καὶ θὰ ἐσκίρτησαν μικραὶ παιδικαὶ καρδιάι, ἀλλ' ἄς βεβαιωθῶσιν αἱ μητέρες ἐκεῖναι, ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς τὰς ἀπαλὰς καρδίας τῶν τέκνων τῶν, τὰς ἔθεσαν εἰς ὁδὸν δύσκολον, εἰς δρόμον ἐντελῶς ἀναντη, ἀφοῦ τὰς κατέστησαν ἀλαζόνας καὶ ὑπερηφάνους.

Διότι ἡ μικρὰ κόρη, ἡ ὁποία φέρει μὲ τόσην οἴησιν τὸ βελούδινον φόρεμά της, θὰ περιφρονηθῇ τὸ παιδάκι τὸ ἐνδεδυμένον οὐχὶ ὅπως αὐτή, θ' ἀποστραφῇ τὸ πτω-

χόπαιδο, τὸ ὁποῖον θὰ τῆς τεινῆ ἴσως τὴν χεῖρα, καὶ θὰ φύγῃ μακρὰν τοῦ ἄλλου, ἔστω καὶ ἂν τὴν συνδέῃ μαζί του ἐν ἀγνὸν συγγενείας αἷμα. Καὶ τοιοῦτοτρόπως ἡ μήτηρ θὰ γείνη ἀφορμὴ νὰ βλαστήσωσιν εἰς ἀθώας καρδίας, οὐχὶ ἄνθη εὖοσμα, ἀλλ' ἄκανθοι, αἱ ὁποῖα ἀλλοίμονον, δὲν ἐκρίζονται εὐκόλως πλέον.

Ἐὰν ὅμως θέλετε μιαν στερεὰν βᾶσιν μελλούσης εὐτυχίας νὰ θέσετε, εἰς τὰς ἀπαλὰς ψυχὰς τῶν τέκνων σας, καὶ ἰδιὰ τῶν θυγατέρων σας, συνειθίσατε αὐτὰς εἰς τὴν ἀπλότητα, εἰς τὴν ἀφέλειαν καὶ τὴν χάριν. Ὅσον βλαβερὰ θὲ ὑπάρξῃ ἡ πολυτέλεια, τόσον ἐπικερδῆς καὶ σωτηρία ἢ ἀπλότης. Διότι ὅταν κερδίσῃ ἢ κόρη τὴν ἀπλότητα καὶ τὴν ἀφέλειαν, πολλὰ ὀλίγα εἶνε πλέον ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα τῆς λείπουν. Μία μεγάλη Γαλλὴ παιδαγωγὸς ἐσυνείθιζε νὰ λέγῃ συχνά : «Μὴ διδάσκετε εἰς τὰ τέκνα σας τὴν πολυτέλειαν, ἂν θέλετε νὰ τὰ κάμετε εὐτυχεῖς».

Μὲ αὐτοὺς τοὺς λόγους τελειῶνω καὶ ἐγὼ σήμερον, ἀφοῦ καὶ πάλιν σᾶς τοὺς ἐπαναλάβω.

Μητέρες, μὴ συνειθίζετε τὰς θυγατέρας σας εἰς τὴν πολυτέλειαν.

Εὐγενία Ζωγράφου.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΙΚΩΝ

Μοὶ προσέφερε τὴν φίλιαν της.

Ἄλλὰ μήπως ἐτόλμων νὰ φαντασθῶ τι πλειότερον ;
Συνήθροισα τὰ ἔχνη τῆς γενναϊότητος, συνέλεξα τὰ μειδιήματα ὅλα, ὅσα ἢ οἰχομένη μοὶ ἐκκληρονόμησεν ἦβη, ἐξέθαπα τοὺς εὐγενεστέρους παλμούς, τὴν ἱερωτέραν πνοὴν τοῦ πόνου, καὶ ἀφοῦ μετέβαλον τοῦ ἄλγους τὰ πικρὰ δάκρυα εἰς μαργαρίτας, ἵνα φιλοτεχνήσω τοῦ κάλλους της τὸ διάδημα, ἐγονυπέτησα πρὸ τοῦ εἰδώλου μου, καὶ πρὸ τῶν ποδῶν της φλογερὸς ἀσπασμὸς τὸ προσκύνημα κατέθετο τῆς εὐγνωμοσύνης !

Ἄγία μου φίλη !

Τὴν ἐπαύριον ἀπέκοψα τῆς ἀνθηφόρου κληματίδος τοὺς κλώνους, καὶ ἀφοῦ τοὺς ἐνεψύχωσα διὰ νὰ κατανοήσωσι τὸν προορισμὸν τῶν, τοὺς ἀπέστειλα, ἵνα τῇ κομίσωσι μετὰ τῆς εὐχῆς τὸν περιπαθῆ τοῦ πένθους στεναγμόν.

Ἄρα γε θὰ φυλάξῃ τοὺς νεαροὺς ἐκείνους βλαστοὺς τοῦ ἐρημικοῦ μου ἀνθῶνος, ἵνα μοὶ τοὺς ἀποστειλῇ, ὅποτε ὁ τάφος μου ζητήσῃ μιαν ἄνοιξιν, ἐν γλυκῷ ἔαθ, διὰ νὰ τὴν χαρεθῆσῃ ;

Πολυανθῆς κλάδος ῥοδινης ὀρεινῆς ἦτον ἡ ἀπῆχησις τοῦ μακρυνοῦ μου στόνου, καὶ δι' ἐκείνου μοὶ ἀπῆχησε ἡ λυρικὴ μου ἰδανικότης.

λας και μνημονικόν ἀπέραντον, ἤξευρε πλείστας ὄσας μικρὰς ἱστορίας και ἀνέκδοτα, διηγείτο δὲ με πολλὴν χάριν. Μὰς ἦτο πολὺ ἀγαπητὸς ὁ γέρον και οἱ φίλοι συνήχθησαν και χάριν ἐκείνου, μέλλοντος νὰ διανυκτερεύσῃ παρ' ἐμοί.

Ἐφλυαροῦμεν λοιπὸν καθήμενοι περὶ στρογγύλην τράπεζαν και παρὰ τὸ κοχλάζον σαμαβάρι, ῥοφῶντες τὸ τερπνὸν και ἀρωματικὸν ποτόν, τὸ ὁποῖον καθιστᾷ ἐτι μᾶλλον τερπνότερον ἢ ὦρα τοῦ ἔτους.

Εἶν' ἐπάνω κάτω γνωστὸν περὶ τίνα ἀντικείμενα στρέφεται συνήθως ἡ ὀμιλία νέων ζωηρῶν, εὐπόρων και σχεδὸν ἀμερίμων. Ἀφοῦ εἶπαμεν ὀλίγα περὶ ἐμπορίου, ζήτημα ὁποῦ δὲν ἠδυνάμεθα νὰ παρίδωμεν, δὲν ἀφήκαμεν οὔτε κοινωνικόν, οὔτε πολιτικὸν ζήτημα ἄθικτον. Ἐκόπταμεν, ἐρράπταμεν, ἐδέναμεν, ἐλύναμεν με τὴν εὐκολίαν ἐκείνην, τὴν ὁποῖαν χορηγεῖ εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸ ἀνεύθυνον.

Αἰφνης κάποιος ἔφερε τὸν λόγον ἐπὶ τῶν προλήψεων ἐν γένει και ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἠγέρθη ζωηρὰ και εὐρεῖα συζητήσεις, ὡς δὲ συνήθως συμβαίνει, αἱ γνώμαι ἐδιχάσθησαν, τῶν μὲν διατεινομένων, ὅτι φαινόμενά τινα δὲν πρέπει νὰ τ' ἀποκρούωμεν μόνον διότι εἶνε ἀνεξήγητα, ἐνὸς δὲ πρὸ πάντων ὑποστηρίζοντος, ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶνε μπόσικα τὰ ὑποθάλλει δὲ ἡ ἀμάθεια και ἡ δυσειδαιμονία και ὅτι ἄνθρωποι ἀνεπτυγμένοι δὲν πρέπει νὰ τὰ παραδέχωνται.

— Καὶ ὅμως, εἶπεν ὁ γέρον Φ. εἶνε μερικὰ φαινόμενα, τὰ ὁποῖα, ἐπαναληθθέντα πλέον ἢ ἀπαξ, δὲν ἔμποροῦν νὰ ὠνομασθοῦν ἀπλάι συμπτώσεις.

Ἄσκεπτικός μας ὕψωσε τοὺς ὤμους. Ὁ γέρον ἐπανελάβε:

— Τί θὰ εἰπῆτε, π. χ. ἢ πῶς θὰ ἐξηγήσετε, τι παρατηρήθη πολλάκις εἰς τὸ ζωῦφιον τῆς ἀράχνης;

— Τί παρατηρήθη; ἠρωτήσαμεν ὄλοι με περιέργειαν.

— Ὅτι ἂν συμβῆ νὰ καθῆσθαι τὸ ἔντομον ἐπὶ ἀνθρώπου ἢ ἐπὶ πράγματος τοῦ ἰδίου, τούτο προμηνύει προσεχῆ γάμον! Τὸ ἤκουσα ἀπὸ ἄλλους, ἀλλ' ἔτυχε και εἰς ἐμὲ αὐτόν, εἰς τὴν οἰκογένειάν μου.

Ὅλοι ἐστράφημεν πρὸς τὸν γέροντα, οὐδὲ τοῦ σκεπτικοῦ φιλοσόφου μας ἐξαιρουμένου, ὑπὸ τῆς αὐτῆς διακαίόμενοι ὄλοι περιεργείας, ἦν ὁ γέρον, παρακληθεῖς, ἔσπευσε νὰ ἱκανοποιήσῃ, ἀφηγηθεῖς ἡμῖν τὰ ἐξῆς.

Ἴδου ἡ ἱστορία ἐν ὀλίγοις: «Ἡ μεγάλη μου κόρη ἦτο εἰς ὦραν γάμου και, ὡς συμπεραίνεται, δὲν ἐβλέπαμεν τὴν ὦραν νὰ τὴν καλοαποκαταστήσωμεν. Γαμβρὸς ὑποψήφιος ἦτο κάποιος νέος, λαμπρὸς ὕφ' ὄσας τὰς ἐπόψεις, φίλος δὲ οἰκογενειακὸς μας παρεκλήθη νὰ ἐνεργήσῃ ὑπὲρ ἡμῶν. Ἀλλὰ και ἄλλα σπῆτια τὸν ἐζητοῦσαν και ὅσον ὁ καιρὸς παρήρχετο τὸσον ἡ ἀγωνία μας ἠύξανε, διότι ἐφοβοῦμεθα μὴν ἀποτύχωμεν. Ἐνα πρωί, μετὰ τὸ τσάι και ἐνῶ ἀκόμη ἐκαθήμεθα περὶ τὴν τράπεζαν, ἐγὼ, ἡ σύζυγος και ἡ κόρη μου, μία ἀράχνη, ἀφειθεῖσα ἐκ

τῆς ὀροφῆς και κρατουμένη ἀπὸ τὸ σχεδὸν ἀόρατον νημά της ὡς αὐτοδίδακτος σχοινοβάτης, κατέβη και ἐκάθησεν, ἐλαφρὰ ἐλαφρὰ, ἐπὶ τῆς κόρης τῆς θυγατρὸς μου! Ἐγὼ μόνος ἀντελήφθη τὸ πρᾶγμα, ἐκλαβὼν δὲ ὡς αἴσιον τὸν οἰωνόν, εἶπα τῆς κόρης μου νὰ μὴ κινηθῆ. Τὸ ἔντομον, ἀφοῦ ἔμεινεν ὀλίγον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της, ἀνέβη, διὰ τοῦ αὐτοῦ ἑναερίου δρόμου, εἰς τὴν ὀροφήν. Ἐξήγησα εὐθὺς τὸ φαινόμενον εἰς τὴν οἰκογένειαν, ἥτις πολὺ συνεκινήθη. Τὴν αὐτὴν ἐκείνην βραδειάν, ὁ φίλος μας ὁ προξενητὴς ἦλθεν εἰς τὸ σπίτι με τὸν γαμβρὸν και τὴν ἐπιούσαν ἐγένοντο ἐπισήμως οἱ ἀρραβῶνες τῆς κόρης μου, μ' αὐτὸν τὸν και σήμερον σύζυγόν της.»

Ἡ διήγησις ἔκαμε ἐντύπωσιν εἰς ὄλους μας και ἠτένισεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐν σιωπῇ. Κατόπιν ἤρχισεν ἐκ νέου ἡ συζήτησις, αἱ παρατηρήσεις και τὰ σχόλια, ἀφοῦ δὲ τὸ θέμα ἐξητηλήθη, ἔμεινε καθένας με τὴν γνώμην του, ὅπως συχνὰ συμβαίνει εἰς τὰς συναθροίσεις, ἢ βουλαὶ καλοῦνται αὐται, εἴτε σύλλογοι, ἢ ὅπως ἄλλως. Τῶν προληπτικῶν ἢ γνώμην ἐνισχύθη ἐτι μᾶλλον, ἐνῶ ὁ φιλοσοφῶν σκεπτικός μας ἔμεινεν εἰς τὴν πρώτην ιδέαν του, ἀποκαλῶν τὰ τοιαῦτα συμπτώσεις ἀπλάς.

Ἐν τούτοις εἶχε σημάνη ἡ ἐνδεκάτη, τὸ τέιον διεδέχθη πρόχειρον δεῖπνον ἀπὸ διάφορα ὀρεκτικά, ἐκενώθησαν και τινες φιάλαι ξένου και ἐντοπίου οἴνου και οἱ φίλοι μὰς νύχθησαν κατευόδιον και εὐτυχῆ ἐπάνοδον.

— Νὰ μὰς ἔλθῃς διπλὸς, εἶπέ τις.

— Δὲν βραυέσαι, ἀντέκρουσεν ἄλλος· δίδεται ζυγὸς ἐπαχθέστερος ἀπὸ τὸν τῆς συζυγίας; Ἐνῶ μόνος του ἕνας. . . . Καὶ παρ' ὀλίγον νὰ τονίσῃ ὕμνον εἰς τὴν ἐλευθερίαν.

Και ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου νέαί πάλιν συζητήσεις.

Ἡ περὶ γάμου ιδέα εἶχεν ἔλθῃ εἰς ἐμὲ πρὸ πολλοῦ, χωρὶς ὅμως νὰ λάβω ἀπόφασιν τίνα ὠρισέην. Ἐσκεπτόμην ἀπλῶς περὶ τούτου, θὰ προσβαινα δὲ εἰς ὠρισμένον τι διάβημα, ἂν παρουσιάζετο κατάλληλος εὐκαιρία.

Ἐπλησίαζε μεσονύκτιον και κανεὶς δὲν ἐσκέπτετο ν' ἀποσυρθῆ· τὸσον ἐγκάρδιος ἦτο ἡ συντροφία μας.

Αἰφνης ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ γέροντος Φ.

— Παιδιά, εἶπε, θέλετε, πρὶν ἀποσυρθῆτε, νὰκούσετε μίαν ἄλλην ἱστορίαν ἀνάλογον με τὴν προηγηθεῖσαν;

— Προθυμότερα, ἐρώναξαν ὄλοι, με ἕνα στόμα.

— Εἶνε ὅμως ὀλίγον τραγικὴ αὐτή!

— Τόσῳ καλλίτερα, εἶπεν ὁ φιλόσοφός μας. Ἄλλως τε, ἐπρόσθεσε, οὔτε τραγικὰ, οὔτε κωμικὰ συμβάντα ὑπάρχουν· εἶνε ὅπως τὰ παίρνει καθένας.

— Τὴν ἱστορίαν, τὴν ἱστορίαν!

Ἄσκεπτικός μας ἤρχισε. Καὶ τὸν ἠτετίζαμεν κατὰ πρόσωπον, ἀκούοντες με προσοχήν, ἐνῶ ὁ πυρρῶνιστὴς μας ἔχασματὸ ἡμικεκλιμένος ἐπὶ ἐνὸς σοφᾶ.

Ἄσκεπτικός μας Κ. μικρὸν ἀνθρωπάριον, ὀλίγον κυρ-

Ι Ψ Ε Ν

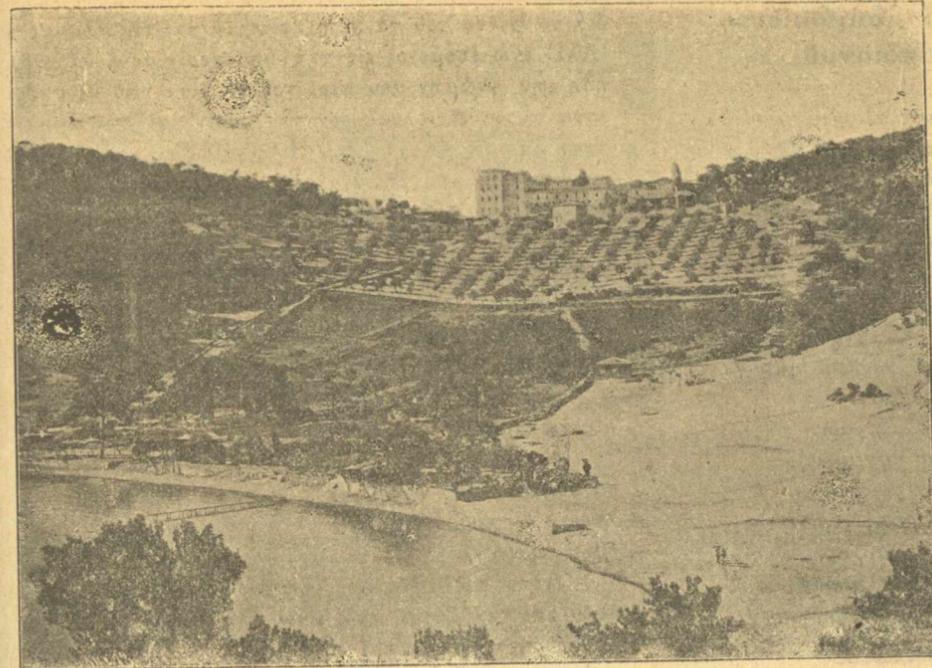
Ἄσκεπτικός ἀπὸ τὴν κωμῳδία τῆς «Ζωῆς».

Ἄνοιγω τὰ πλατιά φτερά
κι' ἀπλώνω τὸ πανί μου,
Σὰν τὸν ἀετό, στὴ διάφανν
τὴ λίμνη τῆς ζωῆς.

Οἱ γλᾶροι ἀκολουθῶντας με
πετοῦν κι' αὐτοὶ μαζί μου,
Και τὴ σαβούρα πίσω μου
ρίχνω τὴν ἐγνοια τῆς ζωῆς.
Κι' ἂν πάει τὸ πλοῖο μου τοῦ
[δυθοῦ,

ποῦ δὲ θὰ ἰσοζυγίσῃ,
Ἄλλ, ἐστ' εἶν' ὅσον ἐμορφα
κανένας ν' ἀρμενίζῃ.

Μ. Μαζακάδης

Ἡ Σχολὴ τῆς Χάλκης.

τωμένον, με σῶμα ἰσχυρόν, με πρόσωπον ξηρὸν ἀλλὰ γλυκὺ και ἤρεμον, ἦτο ἡ ἀπλουστέρα και πλέον ἀφελὴς φύσις, ἀφ' ὄσας ἐγνώρισα ἕως τῶρα. Ἀκέραιος, εὐθύς, ἀλλὰ και εὐπιστος πολὺ και ἀσθενὴς τὸν χαρακτήρα, ἦτο ἔτοιμος νὰ συγκινηθῆ εἰς κάθε ξένην συμφοράν, εἰς κάθε λύπην ἰδίαν ἢ ξένην, συχνὰ μάλιστα και με χειμάρους δακρῶν. Τόσον ἀδύνατος ἦσαν οἱ δακρυοποιοὶ του ἀδένες, ὅπου και γελῶν, ἔχυνεν ἄφθονα δάκρυα. Εἶχε μητέρα τὴν ὁποῖαν ἐλάτρευε και εἰς τὴν ὁποῖαν ἔγραφε δις και τρίς τῆς ἐβδομάδος μακρότατα γράμματα, συνέβη δὲ πολλάκις νὰ μοῦ εἰπῆ, δεικνύων τὰ ἄνα τὰς ὁδοὺς γραμματοκιβώτια.

— Τί εὐχάριστον πρᾶγμα αὐτό! ὅσον τὰ βλέπω, μοῦ ἔρχεται πάντα νὰ ρίψω μέσα κανένα γράμμα. . . . Τοιοῦτος ἦτο παιδί ὅταν τὸν ἐγνώρισα και ὁ ἴδιος ἔμεινε ὅταν ἠδρώθη. Ἰσχυρότερός του ἐγὼ οἰκονομικῶς, τὸν ἐβοήθησα εἰς τὰς ἐργασίας του και με ἠγάπα πολὺ, δὲν ἐβοήθησα εἰς τὰς ἐργασίας του και με ἠγάπα πολὺ, δὲν θὰ ἀπορήσετε δὲ ὅταν σὰς εἰπῶ, ὅτι ὁσάκις ὠμίλει περὶ τῶν εὐεργεσιῶν μου, ἕνα μανδῆλι δὲν τὸν ἔφθανε νὰ σπογγίξῃ τὰ μάτια του. Ὑπέικων εἰς τὰς προτροπὰς τῆς μητρὸς του, ἐνυμφεῖσθαι ἐνωρίς, λαβὼν ὡς σύζυγον νέαν ὠραίαν μὲν, ἀλλ' ἀσθενῆ τὸν ὄργανισμόν, μεθ' ἧς συνέζησε τρία ἔτη. Εἰς τὸ τέλος τοῦ πρώτου ἔτους, ἡ γυναῖκα του ἔκαμε ἕνα κοριτσάκι και δὲν ἔμπορῶ νὰ ἐνθυμηθῶ χωρὶς νὰ γελάσω, ὅτι μετὰ τὸν τοκετόν, καλῶς ἐχόντων τῶν πραγμάτων και χωρὶς κανεὶς νὰ τὸ περιμένῃ, ὁ φίλος μου ἔπεσε λιπόθυμος!

Ἄμετὰ δύο ἔτη ἀκόμη ἡ ἀτυχὴς νέα ἀπέθανεν ἀπὸ φθίσειν. Φαντάζεσθε πῶς τὴν ἐκλαυσεν ὁ φίλος μου. Ἐφαίνετο ἀπαρηγόρητος. Οὐχ' ἦττον μετὰ δύο ἔτη ὑπέικων εἰς τὰς προτροπὰς στενοῦ συγγενοῦς του, ἰσχυριζομένου ὅτι ὁ Κ. ὄφειλε νὰ δώσῃ εἰς τὸ θυγάτριόν του

μητέρα, ἔβαλε κατὰ νοῦν νὰ νυμφεῖσθαι ἐκ δευτέρου. Τὸν ἀπέτρεψα ἐγὼ, ἀλλ' ἡ ἐπιρροή τοῦ συγγενοῦς του ἦτο μεγάλη και ἀναχωρήσας μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν πατρίδα του, ἐπέστρεψε μετὰ τινα καιρὸν νυμφευμένος, κλαμμένος και κατενθουσιασμένος. Ἦτο ὠραία ἡ σύζυγός του και πολὺ νεωτέρα του. Τὴν καλωσύνην και τὰς λοιπὰς ἀρετὰς της διηγείτο συχνὰ, ἐνοεῖται με χειμάρρους πάντοτε δακρῶν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τὴν ἠγάπα παραφῶρως με θέρμην ὅπως νεανικὴν και ὡς νὰ ἦτο αὐτὸς ὁ πρῶτος του ἔρωτος. Ἐκ τοῦ γάμου αὐτοῦ ἐγεννήθησαν δύο τέκνα, μετὰ τριετῆ ὅμως συμβίωσιν, ἡ νεαρά σύζυγος ἠσθένησε και ἐκρίθη ἀνάγκη νὰ μεταβῆ εἰς τὴν πατρίδα πρὸς ἀλλαγὴν κλίματος. Τὴν συνώδευσεν ἐκεῖ ὁ πατήρ της, μετὰ ἕν ἔτος δὲ ἐπέστρεφεν ὑγιεινὴ και ἀρκετὰ εὐτραφής. Μετ' ὀλίγον καιρὸν τὸ πάχος τῆς κυρίας Κ. ἠύξησε πολὺ. Ὁ φίλος μου ἦτο εὐχαριστημένος, ὄχι ὅμως και οἱ συγγενεὶς και οἱ οἰκεῖοι πρὸς τοὺς ὁποῖους τὸ πρόωρον ἐκεῖνο πάχος τοῖς ἐφαίνετο ὑποπτον. Καὶ δὲν ἤργησε πρᾶγματι νὰ φανῆ ὅτι οἱ τελευταῖοι εἶχον δίκαιον. . . . Διότι πέντε μῆνας μετὰ τὸ φθάσιμον τῆς νεαρᾶς γυναικός, δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ μὲνῃ ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία ὡς πρὸς τὴν φύσιν τοῦ ὄγκου της. Τὸ πρᾶγμα ἦτο σκανδαλώδες. Εἰς θεῖος τοῦ Κ. ἦτο ματιώδης και με δυσκολίαν ἐκρατεῖτο. Τὸ πρᾶγμα τῶρα ἐλέγετο φανερὰ και μόνος ὁ ἀτυχὴς μου φίλος εὐρίσκειτο εἰς μακαρίαν ἀγνοίαν. Τὸ ἀπροσδόκητον περιστατικὸν με ἐλύπησε πολὺ, διότι ἐπρομηνύετο δρᾶμα, ἡ λύσις τοῦ ὁποῖου δὲν θὰ ἦτο βεβαίως ὀμαλή· ὡς ἐκ τῶν στενῶν μου δὲ μετὰ τοῦ Κ. σχέσεων, ἐγὼ θὰ ἤμην ἐκ τῶν πρωτευόντων προσώπων εἰς τὰς σκηνὰς αἰτινες ἔμελλον ν' ἀκολουθήσωσιν.

Π. Α. Ἀξιώτης

Ἀπὸ ἑνα εἰδύλλιο ἀδνημοσίευτο τοῦ κ. Δ. Κλαυδιανοῦ.

Ἐύπνα γλυκεῖά μου
Μὲ τὰ κοιλιά στὰ πλάγια καὶ στὸ χέρι
ἀράζω στῆς ἀγάπης τὸ λιμάνι,
μ' ἕναν καῦμό γιὰ σὲ ξανθὸ μὲν ταῖρι
Ἐύπνα γλυκεῖά μου !
Κρουφὰ τὸ παιχιδιόκινο ἀγέρι
ἀπ' τῆς καρδιάς μου πῆρε τὸ λιβάρι
καὶ μυστικὰ λειτούργημα σοῦ φέρε
Ἐύπνα γλυκεῖά μου !
Περὶφάνο σιγά, σιγά προβαίνει
μὲ γλύκα τὸ ξανθόχλωμο φεγγάρι
κρατῶντας τὴν ἀγάπη μου κρυμμένη.
Ἐύπνα γλυκεῖά μου !
Στὸν ὕπνο τὸν γλυκὸ ἢ φύσις γέρονι
τὴν νύχτα δροσολούζει κάποια χάρι
τρέξε σ' ἐμὲ καὶ ἢ βάρκα μᾶς προσμένει
Ἐύπνα γλυκεῖά μου !

ΚΥΜΑ ΚΑΙ ΦΙΛΙ

Εἰς τὸν ἀγαπητὸν μου Μίμνη Οἰκονόμου

Εἰς τὸ κύμα ἂν δώσης πίστι
Θὰ σ' ἀφίση γιὰ ἀμοιβή του
Τὸν λευκότερον ἀφρό του.
Καὶ εἰς τὸ φέλιγμα γυναίκας
Ἄν ποτέ σου ἐμπιστευθῆς.
—Τὸν μικρότατον καῦμό του !
* * *
Μὰ κι' ὁ ἀφρός φεύγει ἀμέσως
Ὅπως φεύγει κ' ἀπ' αὐτόνε
Κάθε μνήμης λογισμὸς σου !
Ὁ καῦμός ὅμως ἐκεῖνος;...
Πῶς νὰ φύγη; μένει πάντα
Σύντροφος καὶ τύραννός σου !
Ἀθήναι, 5 Ἀπριλίου 1903.

Π. Θ. Α. Ἀντωνόπουλος

ΕΡΩΣ

Δὲν ἔχω τί νὰ πρωτοενοθυμῶ κατὰ τὴν εὐτυχῆ ἐ-
κείνην Κυριακὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν εἶχετε τὴν καλωσύνην
νὰ με φιλοξενήσετε εἰς τὸν ἐν Κηφισίᾳ ποιητικὸν οἰκί-
σκον σας. Ἐνθυμοῦμαι προσέτι ὅτι, πρὶν ἢ μεταβῶμεν
μεθ' ἑλθῆς τῆς καλῆς συντροφίας εἰς τὸν εὐανθὴ κηπόν
σας, τὸν ὁποῖον ἐστολιζέτε ὡς ὠραία χρυσαλλίς ἐντὸς
τῆς κομψῆς αἰθούσης τῆς ὑποδοχῆς, καὶ ἀφοῦ τὸ κλει-
δοκύμβαλον ἔπαυσε νὰ στεναζέχῃ ὑπὸ τοὺς ἀβρούς δακτύ-
λους σας, ὡς εἰ ἠσθάνετο τὴν εὐτυχίαν ἣν εἶχε πλητ-
τόμενον ὑφ' ὑμῶν, ἐνθυμοῦμαι, λέγω, ὅτι ἢ ὁμιλία πε-
ριστράφη καὶ ἰδίως ἐν τῷ κύκλῳ τῶν ὠραίων δεσποινῶν
καὶ δεσποινίδων, περὶ τοῦ τί πράγμα εἶναι ὁ ἔρωτος, αὐτὸς
ὁ τύραννος τῶν θεῶν καὶ ἀνδρῶν. Ἡμῶν ἔτοιμος νὰ εἴπω
καὶ ἐγὼ τὴν γνώμην μου, ὅτι ὁ ὑψηλὸς καὶ στυγνὸς ἐ-
κείνος χρηματιστής, πρακτικὸς καὶ ἀνούσιος ἀνθρώπος,
ἐκ τῶν ὁποίων δυστυχῶς γέμει ἢ Κηφισία, διέκοψε τὴν
γλυκεῖαν ὁμιλίαν μας, παρεμβὰς καὶ παραπονούμενος

διὰ τὰ φόντα τοῦ τὰ χρηματιστικὰ καὶ τῆς ἡλικίας του.
'Ἄλλ' ἐγὼ ἐπόμενος εἰς τὴν ὑπόσχεσίν μου, σὰς γράφω
ἤδη τὴν γνώμην μου περὶ τοῦ τί εἶναι αὐτὸς ὁ ἔρωτος,
ὅστις τυραννεῖ ὁλόκληρον τὴν φύσιν καὶ τὴν ἀνθρωπό-
τητα ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Προμηθεὺς μέχρι τῆς Σαμα-
ρίτιδος, καὶ ἀπὸ τῆς ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰη-
σοῦ Χριστοῦ μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν σὰς γράφω. Τὸ
βέβαιον εἶναι, ὅτι κατὰ τὰ χρονικὰ ταῦτα διαστήματα
ὁ ἔρωτος ὑπέστη πολλὰς μεταμορφώσεις, ἀξίας τῆς γρα-
φίδος τοῦ Ὁβιδίου, ἀλλ' ὅμως δὲν ἔπαυσε μέχρι σήμε-
ρον νὰ εἶναι τύραννος τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ
τοῦ ὑποφαινομένου, ὅστις σὰς γράφει.

Οἱ ποιηταὶ ὕμνησαν τὸν ἔρωτα ὡς τὸ ὑψίστον τῶν
αἰσθημάτων.

Οἱ φιλόσοφοι καὶ ἰδίως ὁ Πλάτων ἔκριναν αὐτὸν ὡς
συνδυασμὸν δύο ψυχῶν, τὰς ὁποίας συνδέει ὡς δύο βου-
λευτὰς τὸ κορδόνι τῆς συναντήσεως τῶν ἰδεῶν καὶ αἰ-
σθημάτων.

Ἄλλος τις φιλόσοφος, ἀποβλέπων εἰς τὸν περίεξ κό-
σμον καὶ τὴν φύσιν, ἣτις εἶναι ὅλη ἔρωτος καὶ διὰ τοῦ ἔ-
ρωτος συντηρεῖται, καὶ ἐξετάζων αὐτὸν μᾶλλον διὰ τοῦ
πρίσματος τοῦ ἀποτελέσματος ἀπεφάνθη ὅτι ὁ ἔρωτος εἶ-
ναι ὁ γάμος. Ὄντως φαίνεται, ὅτι πολὺ πρακτικὸς ἄν-
θρωπος εἶναι αὐτὸς ὁ κύριος, ἀλλὰ συγχρόνως μᾶς κα-
ταστρέφει καὶ ὅλον τὸν ἰδανικὸν κόσμον διὰ τοῦ βρέφους,
τοῦ καρποῦ τούτου τοῦ γάμου, οὔτινος ἢ φωνῆ καὶ τὸ
κλαυθμύρισμα οὐδὲν ὁμοιάζει πρὸς τὰ ἔρωτικὰ ζητήματα
καὶ τὰς κιθάρας τῶν κωμωδῶν ἑραστῶν. Τέλος οἱ
φρενολόγοι κατεδίκασαν τὸν ἔρωτα, χαρακτηρίσαντες
αὐτὸν ὡς νόσημα τοῦ ἐγκεφάλου.

Ἄλλ' ἐξετάσωμεν τὸν ἔρωτα ὡς πρὸς τ' ἀποτελέ-
σματά του.

Ἀγαπᾷ τις καὶ ἀνταγαπᾶται!... Οὐδὲν εὐτυχέστε-
ρον τούτου. Ὁ ἔρωτευμένος τρώγει, πίνει, καὶ χωνεύει
καλὰ, ὅταν μάλιστα ἔχη καὶ τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἢ ἐ-
ρωμένη του δὲν ἔχει ἀπαιτήσεις γάμου.

Ἀγαπᾷ τις καὶ δὲν ἀνταγαπᾶται !

Βίος ἀφόρητος! καιρὸς χαμένος! ὅλος ὁ κόσμος τοῦ
πταίει. Τρώγει χωρὶς νὰ καταλαμβάνῃ τί τρώγει, δὲν
χωνεύει τὴν τροφήν του, οὔτε τὸν κόσμον, ὅλοι τοῦ
πταίου, ἔχει νεῦρα καὶ παραξυσμούς, καὶ ἂν διαρκέσῃ
ἢ κατὰστασις αὕτη πολὺν καιρὸν, τὸ τέρμα εἶναι εἰς τοῦ
Δρομοκαίτη.

Καὶ ὁ εὐτυχὴς ὅμως ἔρωτος καὶ ὁ δυστυχὴς ἔχουσι
κατὰ τὸ πλεῖστον ὁμητήριον τὸ εὐαίσθητον μέρος τοῦ
σώματός μας, τούτεστι τὸ νευρικὸν σύστημα. Ὅλα τὰ
αἰσθητά, σήμερον τοῦλάχιστον, ὅτε ψυχικῶς ἢ ἀν-
θρωπότης εἶναι λίαν ἀτελής, προέρχονται ἐξ αὐτοῦ, καὶ
ὅσον λεπτότερον καὶ ἀδυνατώτερον σύστημα νευρικὸν ἔ-
χετε, τοσοῦτον μᾶλλον θέλετε ἐπηρεασθῆ ὑπὸ τοῦ ἔρω-
τος. Ἄν καὶ δὲν εἶμαι ἱατρός, ἠδυνάμην ἐν τούτοις νὰ
σὰς ἀναλύσω ἐκτενέστερον τὴν θεωρίαν ταύτην, ἀλλ' ἐ-
πειδὴ γράφω πρὸς κυρίαν καὶ οὐχὶ πρὸς ἱατροφιλόσοφον,
ἀναγκάζομαι νὰ μὴ εἴπω περισσότερα. Ἐρωτήσατε ἐν
τούτοις τοὺς ἀποπληκτικὸς διατρίβει εἶναι τοσοῦτον εὐαί-
σθητοι, ὥστε κλαίουσιν πάντοτε χωρὶς αἰτίαν· ἐρωτήσατε
τοὺς ἐν τῇ ἀναρρώσει τῶν ἀσθενεῖς διατρίβει συγκινουῦνται
εὐκόλως, ἐρωτήσατε τέλος τοὺς ἔχοντας τρυφήν καὶ
πλήρη θρύψεως βίον διατρίβει μελαγχολοῦν καὶ ἐρωτεύονται
ἐπὶ τῇ ἀπλῇ μόνον θέᾳ τῆς γυναικός, ἐρωτήσατε τοὺς
ἐρωτολήπτους διατρίβει εἶναι τύσον ἀδύνατοι μυϊκῶς καὶ
νευρικῶς, ἐρωτήσατε τὰς νεάνιδας, τὰς ἀναγιγνωσκούσας

νυχθημερὸν μυθιστορήματα (τὸν κατηραμένον ἐκείνον
ὑποκόμητα τῆς Βραζελόνης καὶ δὲν εἰσεύρω πόσα ἄλλα
τοῦ αὐτοῦ φυράματος) διατρίβει εἶναι ὅλοι καχεκτικοί, νευ-
ρικοί καὶ γλωριώσκι, συγκινουῦνται δὲ ἐπὶ τῇ ἀπλῇ διη-
γήσει ἐνὸς ἔρωτικῆς ἐπεισοδίου; Ἐπὶ τέλος διατρίβει εἰς τὰ
μελοδράματα καὶ τὰ μυθιστορήματα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον
τὰ γερόντια εἶναι ἐρωτευμένα μετὰ τὰς ἀνεψιάς των καὶ
τὰς προστατευόμενας των; Ὅλα ταῦτα ἀποδεικνύουν
ἀδυναμίαν τοῦ νευρικοῦ συστήματος, συνεπῶς ἀσθενεῖαν
ἐγκεφαλικὴν καὶ τοῦ ὀργανισμοῦ, ἣτις παράγουσα ὑπερ-
ευσαιθησίαν γεννᾷ τὸν ἔρωτα. Ἐπὶ τέλος ὁ ρωμαντι-
σμός, ἢ ρωμαντικὴ ποίησις καὶ ὁ ρωμαντικὸς ἔρωτος ποίαν
ἄλλην βᾶσιν ἔχουσιν ἢ τὰ δάκρυα καὶ τοὺς στεναγμούς;
Ταῦτα πάντα ἀποτελοῦσι ζητήματα διὰ τοὺς μαθητὰς
τοῦ μεγάλου νευρολόγου Σαρκὴ καὶ φαίνεται, ὅτι ἔχουν
κάπως δίκαιον οἱ φρενολόγοι, κατατάξαντες τὸν ἔρωτα
μεταξὺ τῶν ἀσθενειῶν τοῦ ἐγκεφάλου, ἀφοῦ ἱατρικῶς ὁ
ἐγκέφαλος εἶναι ἢ ἔδρα τοῦ νευρικοῦ συστήματος.

Ἄλλ' ἔλθωμεν εἰς τὴν ἀρχαιότητα καὶ τὰς ἱστορικές
ἐποχάς. Ὁ Αἴας, ὁ Ἀχιλλεύς καὶ ὁ Ἀγαμέμνων, ὁ
Ἐκτωρ, ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, ὁ Κροτωνιάτης, ἄνδρες
τελείου νευρικοῦ συστήματος, δὲν ἦσαν ἐπιρρεπεῖς εἰς
τὸν ἔρωτα παρὰ μόνον ἐν στιγμαῖς ἀδυναμίας.

Αἱ Σπαρτιατίδες ἦσαν σύζυγοι πισταί, ἀλλ' ὄχι ρω-
μαντικαὶ ἐρωμένα.

Καὶ ἐν γένει ἢ γυνὴ τῆς ἀρχαιότητος, ἀρτιμελὴς
καὶ εὐρωστος, χωρὶς ρωμαντικὰς καὶ χλῶρωσιν, ἀνευ
νευροπαθειῶν καὶ νευρώσεων, προωρισμένη νὰ γίνῃ μή-
τηρ ἀληθῆς παρὰ τὴν κοιτίδα τοῦ τέκνου τῆς καὶ νὰ
ἀφοσιωθῇ ψυχῇ τε καὶ σώματι πρὸς τὸν ἀνθρώπον ἐκεῖ-
νον, ὃν ὁ ὑμέμιος, ἀνάπτων τὰς δάδας αὐτοῦ, ἔτασσε
παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς, πρὸς ἐκείνον μόνον ἔτεινε καὶ διὰ
τὸν σκοπὸν τοῦτον ἠγάπα ἕνα μόνον ἄνδρα. Οὗτος εἶναι
ὁ ἔρωτος τῆς ψυχῆς, ἀληθῆς αἰσθημα. Ὁ δὲ ἀρχαῖος ἀνὴρ
γυμναστικὸς καὶ ἰσχυρὸς ὡς βράχος, ὀπλομαχητὴς καὶ
ἀρτίου νευρικοῦ συστήματος, χωρὶς διόπτρας καὶ γάντια
ἀνὴρ τέλειος, δὲν εἶχε τόσον εὐαίρεθιστον τὸ νευρικὸν
σύστημα, ὥστε νὰ εὐαίσθητῇ πρὸς πᾶσαν γυναῖκα καὶ
νὰ ἀλλάσῃ τὰς ἐρωμένας του, ὅπως τοὺς χιτῶνάς του,
ἀλλ' ἠγάπα μίαν μόνην γυναῖκα, ἣς τὸ κάλλος τοῦ σώ-
ματος καὶ τῆς ψυχῆς ἐξετίμησεν ὡς ἀνὴρ, χωρὶς στε-
ναγμούς καὶ δάκρυα, διότι ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ, ὁ πρωτο-
γενὴς οὗτος μοχλὸς τοῦ ρωμαντικοῦ ἔρωτος, δὲν εἶχεν
ἀκόμη γεννηθῆ. Ὁ ἀρχαῖος ἠγάπα τὴν ψυχὴν τῆς ἀ-
γαθῆς καὶ τιμίας γυναικὸς καὶ τέλος πάντων ὁ μῦθος
τοῦ Ἐρωτος καὶ τῆς Ψυχῆς, εἶναι ἀρχαῖος, πλήρης ἀ-
ληθοῦς ἀλληγορίας, ἐπ' αὐτοῦ δ' ἐστηρίχθησαν αἱ θεω-
ρίαι τοῦ Πλάτωνος.

Καὶ τώρα ἴσως μ' ἐρωτήσετε, διατρίβει ὁ σημερινὸς ἔρωτος
δὲν διατηρεῖται; Διατρίβει, λόγου χάριν, ἢ κυρία τὰδε δύ-
ναται ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς νὰ ἐγκαταλίπη τὸν ἑραστὴν τῆς
καὶ νὰ τραπῇ πρὸς ἄλλον μεθ' ὅσης εὐκολίας τὸ ἡλιο-
τρόπιον στρέφεται πρὸς τὸν ἥλιον. Ἦτο ἄραγε ὁ ἑρα-
στὴς δυσειδής; Εἶχε μεγάλην τὴν ρίνα, ἢ μακρὰ τὰ
ὄτα; Εἶχε χεῖλη νεκροῦ; Ἦτο βλάξ ἢ τραυλός; ἢ ἀχα-
ρις εἰς τὴν ἐνδυμασίαν του; Ὅχι τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν
εἶχε. Ἀλλὰ πταίει αὕτη ἢ κυρία τὰδε, διότι τὸ αἰ-
σθηματὸς δὲν ἦτο ἀληθές, ἀλλὰ μόνον νεύρωσις, τού-
τεστιν ἰδιοτροπία. Πταίει δὲ καὶ ἐκεῖνος, διότι δὲν ἠ-
γάπα ἀληθῶς, ἀλλὰ μόνον ὡς ἀνθρώπος ὑπερευαίσθη-
τῶν, ἐκτεθηλυμένος καὶ ἀδύνατος νευρικοῦ συστήματος.

Αὐτὸς εἶναι ὁ σημερινὸς ἔρωτος, ἄστατος καὶ νευροπα-

θῆς, ἀποτέλεσμα τῆς καχεκτικῆς καταστάσεως τῆς πε-
πολιτισμένης ἀνθρωπότητος τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶ-
νος, καὶ διὰ τοῦτο οἱ προικοθῆραι ἀπ' ἐτέρου τὸν μετέ-
βαλον ἀπὸ θεοῦ τῆς ἀρχαιότητος. . . . εἰς Ἐβραίων
Σάδωκ.

Χαίρετε !

Ἰω. Νικολάρας

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΛΙΕΡΓΕΙΑΣ ΤΟΥ ΚΑΠΝΟΥ ΕΛΛΗΘΗΣ ΚΑΙ ΚΑΒΑΛΛΑΣ

Ἡ καλλιέργεια τοῦ καπνοῦ Καβάλλας καὶ Ἐάνθης,
κατὰ τὰ γεγόμενα πειράματα ὑπὸ διαφόρων κτηματιῶν
καὶ ἄλλων ἐνδιαφερομένων, ἀπεδείχθη ὅτι δύναται νὰ
εὐδοκιμήσῃ εἰς τὰς καπνοπαραγωγούς ἐπαρχίας τῆς
Ἑλλάδος.

Ἡ καλλιέργεια τοῦ καπνοῦ τούτου δὲν διαφέρει πρὸς
τὴν τοῦ ἐν Ἀγρινίῳ καλλιεργουμένου. Ἡ καθ' αὐτὸ
διαφορὰ ἔγκειται κυρίως εἰς τὴν συσκευασίαν τοῦ καπνοῦ,
ἢ ὁποία ἀπαιτεῖ ἰδιαιτέρας φροντίδας.

Καταρτισμὸς σπορειῶν

Ἡ σπορὰ τοῦ καπνοῦ γίνεται εἰς μικρὰ τεμάχια
γῆς, δηλαδὴ εἰς σπορεῖα, ἐπιμελῶς παρεσκευασμένα. Τὸ
προορισθὲν ἔδαφος διὰ σπορεῖον λιπίνεται ἀρθῶνως,
ὥστε νὰ γείνη πλούσιον εἰς θρεπτικὰ στοιχεῖα. Προσέτι
τὸ σπορεῖον πρέπει νὰ εἶνε ἀπτελλομένον χαλκῶν καὶ
ζιζανίων, νὰ προφυλάσσεται δὲ ἀπὸ τοὺς ἀνέμους καὶ
νὰ ἔχη πλησίον ὕδωρ. Τὸ ἐκλεχθὲν ἔδαφος διὰ σπορεῖον
σκάπτεται ἐπανειλημμένως, ἕως 4 φορὰς, εἰς βάθος 35
— 45 περίπου ἑκατοστῶν καὶ τρίβεται τὸ χῶμα (γίνεται
ἀφράτο). Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἀναμιγνύομεν μετὰ τοῦ
χώματος χωνευμένην κόπρον αἰγῶν ἢ προβάτου.

Κατόπιν διαιροῦμεν τὸ τεμάχιον τοῦ σπορείου εἰς
πρασινὰς πλάτους ἐνὸς περίπου μέτρου καὶ μήκους δέκα
μ. ἀφίνοντες μεταξὺ αὐτῶν δρομίσκους, ἵνα διέρχεται ὁ
ἐργάτης. Ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς σπορᾶς, ἣτις γίνεται
περὶ τὰ μέσα Ἰανουαρίου, ἀναλόγως τοῦ τόπου, ρίπτο-
μεν ἐπάνω εἰς τὰ σπορεῖα στῶμα χωνευμένης κόπρου,
τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίη πολὺ τὸ πάχος τοῦ
ἐνὸς ἑκατοστοῦ.

Σπορὰ

Προτοῦ προβῶμεν εἰς τὴν σπορὰν μιγνύομεν καλῶς
τὸν σπόρον μετὰ λεπτῆς ἄμμου καὶ τέφρας. Μετὰ τὴν
ἐκτέλεσιν τῆς σπορᾶς πιέζομεν ἐλαφρῶς διὰ σανίδος τὴν
σπαρεῖσαν ἐπιφάνειαν καὶ τοιοῦτοτρόπως ὁ σπόρος καλύ-
πτεται, ὅπως πρέπει, ἐπιπολαίως. Μετὰ ταῦτα ρίπτομεν
καὶ πάλιν χωνευμένην κόπρον εἰς πάχος 0,01-0,15 μ.
καὶ τέλος σκεπάζομεν τὸ σπορεῖον μετὰ ψάθης ἢ κλάδους
κλ. ὅπως τὸ προφυλάξωμεν ἀπὸ τὰς ἀτμοσφαιρικές
μεταβολάς.

Μετὰ 28 περίπου ἡμέρας, ἀναλόγως τοῦ τόπου καὶ
τῆς χρονίας, ἀρχίζουσι νὰ βλαστάνωσιν οἱ σπόροι, μετὰ
παρέλευσιν δὲ 5—6 ἡμερῶν ποτίζεται τὸ σπορεῖον. Τὸ
πότισμα γίνεται προσεκτικῶς διὰ ποτιστηρίου μετὰ πολὺ
ψιλὰς ὕδατος.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ποτισμάτων ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐπι-
κρατούσης ξηρασίας. Πάντοτε ὅμως γίνονται τακτικὰ,
καθὼς καὶ τὰ βοτανίσματα. Τὰ ποτίσματα παύουσι

3—4 ημέρας πρὸ τῆς μεταφυτεύσεως τῶν φυταρίων (φιντανίων) εἰς τὴν ὀριστικὴν τῶν θέσιν.

Τὰ φυτὰ εἶνε κατάλληλα πρὸς μεταφύτευσιν, ὅταν φθάσωσιν εἰς ὕψος 0,10—0,12 μ., ἔχωσιν 5 περίπου φυλλάρια καὶ εἶνε *ψημμένα* δηλαδὴ δὲν θραύεται τὸ στέλεχος τῶν (κοτσάνι).

Κατὰ τὴν ἀπόσπασιν τῶν φυταρίων ἐκ τοῦ σπορείου ἐκλέγουμεν ἐξ αὐτῶν τὰ μᾶλλον θαλερὰ καὶ καλῶς ἐσχηματισμένα.

Μὲ πρασιὰν σπορείου πλάτους ἐνὸς περίπου μέτρου καὶ μήκους δέκα μέτρων δύναται τις, ἐν ἐπιτυχίᾳ, νὰ φυτεύσῃ ἕκαστην ἡμίσεος περίπου στρέμματος.

Δι' ἐκάστην πρασιὰν σπορείου χρειάζεται περί τὰ 25—30 γρ. καπνοσπόρου.

Πέτρος Σουρῆς.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἡ μετανάστευσις εἰς τὴν Ἀμερικίν.

Κατὰ τοὺς ἐπισήμους πίνακας τοὺς δημοσιευθέντας ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως τῶν Ἡνωμένων πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς κατὰ τὸ οἰκονομικὸν ἔτος 1899-1900 ἀφίκοντο μετανάσται εἰς Ἀμερικὴν 341 711 ἐν ᾧ ἡ ἔκθεσις τοῦ 1898-1899 ἀναφέρει ἀφικόμενους τοιοῦτους 245 550. Κατὰ τὸ λήξαν ἐκεῖνο ἔτος εἶχομεν αὐξήσιν 96 161 μεταναστῶν, ὁ δ' ἀριθμὸς τοῦ λήξαντος εἶναι ὁ μέγιστος ἀπὸ τοῦ 1893.

Ἐκ τῶν μεταναστῶν οἱ πλείοτεροι εἶνε οἱ Ἴταλοι ἀνερχόμενοι εἰς 99 019 ἰδίως ἐκ τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας, μετ' αὐτοὺς ἔρχονται οἱ Ἄγγλοι (Ἰρλανδοὶ σχεδὸν πάντες) καὶ οἱ Γερμανοί. Οἱ Ἕλληνες εἰς τὸν πίνακα σημειοῦνται εἰς 3734 ἐν ᾧ κατὰ παρελθὸν ἔτος ἀνήρχοντο εἰς 2351. Τελευταῖοι εἰς τὸν πίνακα σημειοῦνται οἱ Γάλλοι 1956 κατὰ 60 ὀλιγώτεροι τοῦ παρελθόντος ἔτους.

Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον παρατηρήθη ὡς σημαντικὴ αὐξήσις εἶνε τῶν Ἑβραίων, σχεδὸν πάντων ἐκ Ῥωσσίας οἵτινες ἀπέννυι 2700 παρελθόντος ἔτους ἀνῆλθον εἰς 4500.

Οἱ μετανάσται κομίζουσι μετ' ἑαυτῶν ἔλασσον συνήθως τῶν 30 δολλαρίων. Οἱ Γερμανοὶ φέρουσι συνήθως πλέον τοῦ ποσοῦ 88, οἱ Ἑβραῖοι μολίς 8 δολλάρια οἱ Οὐγγροὶ 8 οἱ Πολωνοὶ 10, οἱ Κροάται 8 καὶ οἱ Ἕλληνες μέχρι 15.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Ἀπολύτως ἀδιάβροχα καθίστανται τὰ ἐκ λινοῦ, βάμβακος, καννάβεως, ἐρίου, μεάξης κ.λ., ὑφάσματα διαποτιζόμενα διὰ θερμοῦ διαλύματος ληθέντος ἐκ 5—25 μερῶν λαυολίνης εἰς 100 μέρη βενζίνης μετὰ προσθήκης 5—25 μερῶν τάλκου. Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ὑφάσματος ἐπιπάσσειται πρὸ τῆς διαποτίσεως ταύτης διὰ λεπτῆς στιβάδος λειοτριμμένου τάλκου, εἶτα πιέζεται ξηραίνεται καὶ διαποτιζεται πάλιν ἐν θερμῷ μὲ διάλυμα 5—23 μερῶν γουταπέρχας εἰς 100 μέρη βενζίνης. Ὡς ἐκ τῶν μεγάλων ποσοτήτων τάλκου, αἵτινες προσαρμόζονται εἰς τὸ ὑφάσμα, εἶνε τοῦτο οὐ μόνον ἀδιάβροχον ἀλλὰ καὶ δύσκαυστον.

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Ζωὴ τοῦ Μηνιαίου φιλολογικῆ εἰκονογραφημένου περιοδικοῦ τοῦ ἐκδιδομένου ὑπὸ τοῦ κ. Ἀπ. Μελαχρινοῦ, ἐξεδόθη ὁ 2 ἀριθμὸς μὲ πλουσίαν καὶ ἐκλεκτὴν ὕλην καὶ ὠραίας εἰκόνας. Μεταξὺ τῆς ἐκλεκτῆς τοῦ ὕλης διακρίνονται ποιήματα τῶν κ. Παλαμᾶ καὶ Μαλακάση ἐν ἄρθρον τοῦ κ. Ψυχάρη διήγημα τοῦ κ. Βλαχογιάνη κλπ. Τὸ ὑπὸ πᾶσαν ἐσποφιν ἀξιόλογον τοῦτο περιοδικὸν συνιστῶμεν ἐκθύμως, ὡς ἐν τῶν καλλίστων καθαρῶς φιλολογικῶν περιοδικῶν ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων καὶ τὸ ὅποιον μέλλει νὰ σημειώσῃ ἕνα σταθμὸν τῆς νεωτέρας μας φιλολογίας.

*

*

Δημοσιεύματα σειρά δευτέρα ὑπὸ τῆς Δος Εὐγενίας Ζωγράφου, ἐξεδόθησαν εἰς κομψὸν τεύχος διάφοροι μελέται καὶ ἄρθρα τῆς συμπαθοῦς διηγηματογράφου.

*

*

Θέατρον Ἀθήναιον. Τὸ ἀληθῶς θερινὸν μας θέατρον πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι εἶναι τὸ Ἀθήναιον τὸ δροσερώτερον καὶ ἐξοχικώτερον ἐξ ὄλων τῶν θεάτρων μας τῶν πνιγομένων ἐντὸς τοῦ κονιορτοῦ τῆς πρωτεύουσῆς. Εἰς τὸ Ἀθήναιον καθ' ἐσπέραν συρρέει ὁ ἐκλεκτότερος κόσμος, παίζει δὲ εἰς τοῦτο θίασος ἄριστα κητητισμένος καὶ φιλοτιμώτατα ἐργαζόμενος ὅπως ἱκανοποιήσῃ πάσας τὰς ἀπαιτήσεις τῶν θεατῶν του. Εἰς τοὺς Ἑρωτάς τῆς Κλεοπάτρας διὰ ν' ἀναφέρωμεν μίαν παράστασιν τὴν ὅποιαν περηκολουθήσκαμεν ὄλος ὁ θίασος ἐπαίξε πολὺ καλὰ καὶ ἡ κ. Ἡσαίου ὡς Κλεοπάτρα ἦτο εἰς τὸν ρόλον τῆς καθαυτοῦ. Ὅλος ὁ κόσμος εἶχε διέλθει μίαν πολὺ εὐφρόσυνον ἐσπέραν.

ΑΝΤΙ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΙ

Εἰς τὸν τόσον ἀνηλεῶς αἱματωθέντα θρόνον τῆς Σερβίας ἀνῆλθεν ὁ Πέτρος Α. Κραγεώργεβιτς. Οἱ δολοφόνοι προφανῶς θὰ μείνωσιν ἀκαταδίωκτοι. Οὐχ ἦττον ὁμως εἰς τὴν συνειδήσιν τοῦ κόσμου ὀλοκλήρου θὰ εἶναι αἰμοχρεῖς κακοῦργοι, παρ' ὄλον τὸν φαινομενικὸν τῶν πατριωτισμόν. Καίτοι εἶναι ὁμολογημένον ὅτι τὸ γένος τῶν Ὀβρένοβιτς εἶχεν ἐκπέσει καὶ θεωρεῖτο ἀνάξιον νὰ βασιλεύῃ ἐνὸς λαοῦ οὐχ ἦττον τὸ τραγικὸν τέλος τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τῆς Δράγας τὸ ἐξαγνίζωσι. Ἡ ἱστορία θέλει ὁμιλεῖ πάντοτε συμπαθῶς περὶ τοῦ οἰκτροῦ καὶ πρωτοφρονοῦς διὰ τὰς ἡμέρας μας τέλους τῶν.

Τὸ μονοπώλειον τῆς σταφίδος κατὰ τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας ὑπῆρξε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι τὸ θέμα τῶν νεοελλήνων καὶ ἡ ἀγωνία τῶν σταφιδοπαραγωγῶν. Καὶ ἂν ἡ σύμβασις αὕτη θεωρηθῇ πλέον ὡς ὄνειρον θερινῆς νυκτός δὲν θὰ λησμονηθῇ ποτὲ ὅτι ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τοῦ συναγερμοῦ τοῦ πλήθους τῶν σταφιδοπαραγωγῶν ὁ ὁποῖος εὐχόμεθα νὰ μὴν σημειωθῇ δι' αἰμχτοκυλισματος καὶ ἀναρχικῶν ἀποπειρῶν.

Ἡ πῶσις τῆς κυβερνήσεως Δηλιγιάννη ἡ τόσον αἰφνιδια καὶ ἀπροσδόκητος κάμνει κατάπληξιν ἀνὰ τὸ πανελλήνιον.

Τύποις "Νομικῆς,"